

THE FAST OF ASSARAH B'TEVET

(1) זכריה פרק ח פסוק יט

כֹּה אָמַר יְקֹזֵק צְבָאוֹת צוֹם הָרְבִיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וְצוֹם הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה וּלְמַעֲדִים טוֹבִים וְהָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם אֲהָבוּ: פ

(2) מלכים ב פרק כז

(יא) וַיָּבֹא נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל עַל הָעִיר וַעֲבָדוּ צָרִים עֲלֶיהָ: (יב) וַיֵּצֵא יְהוֹנָדָן מֶלֶךְ יְהוּדָה עַל מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְאִמּוֹ וַעֲבָדוּ וְשָׂרֵיו וְסָרִיסָיו וַיִּקַּח אֹתוֹ מֶלֶךְ בָּבֶל בְּשָׁנַת שְׁמֹנֶה לְמַלְכוֹ: (יג) וַיּוֹצֵא מִשָּׁם אֶת כָּל אוֹצְרוֹת בֵּית יְקֹזֵק וְאוֹצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּקְצָץ אֶת כָּל כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּהִיכַל יְקֹזֵק כְּאֲשֶׁר דָּבַר יְקֹזֵק: (יד) וְהִגִּילָה אֶת כָּל יְרוּשָׁלַם וְאֶת כָּל הַשָּׂרִים וְאֶת כָּל גְּבוּרֵי הַחֵיל עֶשְׂרֵת אֲלָפִים גּוֹלָה וְכָל הַחֲרָשׁ וְהַמְסַגֵּר לֹא נִשְׁאַר זֹלַת דְּלַת עִם הָאָרֶץ: (טו) וַיִּגַּל אֶת יְהוֹנָדָן בְּבֶלְהָ וְאֶת אִם הַמֶּלֶךְ וְאֶת נְשֵׁי הַמֶּלֶךְ וְאֶת סָרִיסָיו וְאֶת אוֹלֵי אֵילֵי הָאָרֶץ הוֹלִיךְ גּוֹלָה מִירוּשָׁלַם בְּבֶלְהָ...: (יז) וַיִּמְלֹךְ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת מַתַּנְיָה דָּדוּ תַחֲתָיו וַיִּסַּב אֶת שְׁמוֹ צְדַקְיָהוּ: ... (יט) וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְקֹזֵק כְּכָל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוֹזָקִים: (כ) כִּי עַל אֵף יְקֹזֵק הִיטָה בִירוּשָׁלַם וּבִיהוּדָה עַד הִשְׁלָכוּ אֹתָם מֵעַל פְּנֵיו וַיִּמְרֹד צְדַקְיָהוּ בְּמֶלֶךְ בָּבֶל: ס

(3) מלכים ב פרק כה

(א) וַיְהִי בְשָׁנַת הַתְּשִׁיעִית לְמַלְכוֹ בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ בָּא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְכָל חֵילוֹ עַל יְרוּשָׁלַם וַיַּחַן עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דָּיֵק סָבִיב: (ב) וַתָּבֹא הָעִיר בְּמַצוֹר עַד עֲשִׂיטֵי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמֶלֶךְ צְדַקְיָהוּ:

(4) יחזקאל פרק כז

(א) וַיְהִי דְבַר יְקֹזֵק אֵלַי בְּשָׁנָה הַתְּשִׁיעִית בַּחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ לֵאמֹר: (ב) בֶּן אָדָם כְּתוּב כְּתֹב לְךָ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה סִמּוֹ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶל יְרוּשָׁלַם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה:

(5) רד"ק יחזקאל פרק כז פסוק ב

(ב) בן אדם כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה - הנבואה באה לו בעשרה בטבת שבאותו יום סמך מלך בבל על ירושלים ואמר לו שיכתוב אותו היום ויראה לבני הגולה כי באותו היום סמך מלך בבל וכשישמעו אחר כן מפי המגידים כי כן היה באותו היום עצמו שכתב הנביא ידעו כי נביא היה בתוכם ואמת הם דבריו שאומר להם בשם ה' ולא ישמעו עוד אל נביאי השקר...

(6) תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף יח עמוד ב

תניא, אמר רבי שמעון: ארבעה דברים היה רבי עקיבא דורש, ואני אין דורש כמותו... צום העשירי - זה עשרה בטבת, שבו סמך מלך בבל על ירושלים, שנאמר + יחזקאל כד + ויהי דבר ה' אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי בעשור לחדש לאמר. בן אדם כתב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלים. ואמאי קרי ליה עשירי - עשירי לחדשים. והלא היה ראוי זה לכתוב ראשון. ולמה נכתב כאן - כדי להסדיר חדשים כתיקנן. ואני איני אומר כן, אלא: צום העשירי - זה חמשה בטבת שבו באת שמועה לגולה שהוכתה העיר, שנאמר + יחזקאל לג + ויהי

בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה העיר, ועשו יום שמועה כיום שריפה. ונראין דברי מדבריו, שאני אומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, והוא אומר על ראשון אחרון, ועל אחרון ראשון. אלא שהוא מונה לסדר חדשים, ואני מונה לסדר פורעניות.

(7) יחזקאל פרק לג

(כא) ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה העיר: (כב) ונד יקוק היתה אלי בערב לפני בוא הפליט ויפתח את פי עד בוא אלי בפקר ויפתח פי ולא נאלמתי עוד:

(8) יחזקאל פרק ג

(כה) ואתה בן אדם הנה נתנו עליך עבותים ואסרוך בהם ולא תצא בתוכם: (כו) ולשונך אדביק אל חכך ונאלמתי ולא תהיה להם לאיש מוכיח כי בית מרי המה: (כז) ובדברי אותך אפתח את פיך ואמרת אליהם כה אמר אדני יקוק השמע ישמע והחדל יחדל כי בית מרי המה:

(9) שולחן ערוך אורח חיים הלכות תשעה באב ושאר תעניות סימן תקנ סעיף ג

כל ד' צומות הללו אם חלו להיות בשבת, נדחין לאחר השבת. משנה ברורה סימן תקנ ס"ק ח (ח) כל ד' צומות - כל לאו דוקא דלעולם אין עשרה בטבת חל בשבת כמ"ש סימן תכ"ח ס"ב:

(10) ספר אבודרהם סדר תפלת התעניות

וחילוק יש ביניהם שארבעת הצומות הם נדחין לפעמים כשחלו בשבת חוץ מעשרה בטבת שאינו חל לעולם בשבת אבל הוא חל לפעמים ביום ששי ומתענין בו ביום ואפילו היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר מפני שנאמר בו (יחז' כד ב) בעצם היום הזה

(11) ויקרא פרק כג פסוק כט

כי כל הנפש אשר לא תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה:

(12) קרית ספר הלכות שבת פרק כט

וני"ל דאף אם נאמר דאיסור תענית בשבת מן התורה היינו אם התענה לילה ויום דליכא עינוי מן התורה אלא לילה ויום+ וראיתי כתוב בשם הרשב"א ז"ל שכתב על הרב ז"ל שאיפשר לומר שסבור שאסור הוא להתענות בשבת מן התורה על ענין נשבע שלא לאכול בשבת שכתב הרב ז"ל דהויא שבועת שוא.